

Murim și înviem în fiecare clipă

Prefață ... ix

1. Adam și Eva ... 1
2. Adevărul ca rostire și ca trăire ... 5
3. Adevărul - trinitate - unitate ... 9
4. A fi, a face și a avea ... 11
5. Alegerea propriei experiențe ... 13
6. Aroganța hâdă, oarbă ... 15
7. Ascultarea liniștii ... 17
8. Autoevaluarea ... 20
9. Avatarul ... 22
10. Ceea ce este ... 25
11. Cel numit în multe feluri ... 28
12. Ciclul vieții ... 31
13. Cine sunt și cine aleg să fiu ... 34
14. Competiția ... 37
15. Comuniunea cu Dumnezeu ... 39
16. Condamnarea ... 42
17. Consecvența depășire ... 45
18. Creator și creatură ... 47
19. Creatorul din interior ... 50
20. Creația prin gândire și prin a fi ... 53
21. De ce preocupat de eu? ... 55
22. Deconectarea de legende și mituri ... 58
23. Devenirea fără condiții ... 61
24. Egalitatea cu Dumnezeu ... 64
25. Egoul ... 67
26. Este ceva de învățat? ... 70
27. Eșecul ... 73
28. Eșecul și reușita ... 76
29. Eu sunt acela ce sunt! ... 78
30. Eu vorbesc, dar nu m-auzi! ... 81
31. Evoluția - un proces constant ... 84
32. Folosirea limitată și înțelegerea integrității ... 86
33. Ideal și idealist ... 89
34. Iertarea ... 91
35. Ignoranța ... 94

36. Iluzia nevoinței ...	97
37. Interdicții și cerințe ...	100
38. Intră grabnic înăuntru! ...	103
39. Intră înăuntru! ...	106
40. Intuiția ...	109
41. Imperfecțiunea lumii ...	111
42. Ipostaza judecării ...	114
43. Imaginația ...	117
44. Împărăția lui Dumnezeu ...	121
45. Îndemnul meu ...	123
46. Îndeplinirea sau refuzul dorinței ...	126
47. Înlocuirea iluziilor cu trăirea adevărului absolut ...	129
48. În noi se află imensul necuprins ...	132
49. Întâlnirea mea cu tine ...	135
50. Întâlnirea cu locatarul interior ...	137
51. Însemnătatea corpului fizic ...	139
52. Înțelegerea intelectuală ...	141
53. Învățarea ...	144
54. Învățături derutante ...	146
55. Judecarea ...	151
56. Legenda originară ...	154
57. Libertatea ...	157
58. Lipsa de unitate ...	160
59. Lumea este așa cum este! ...	162
60. Manipularea iluziei ...	165
61. Marea imaginație ...	168
62. Măreția iluziilor ...	170
63. Mesajul creatorilor ...	172
64. Modelul și idealizarea ...	176
65. Momente de trezire ...	179
66. Neclintitul mișcător ...	182
67. Nu judeca - nu condamna! ...	185
68. Nu pierdeți clipa! ...	188
69. Pacea, ordinea deplină ...	190
70. Paradoxul ...	193
71. Percepția extrasenzorială ...	196
72. Pierderea și regăsirea a aceluia ce suntem ...	198
73. Privit totul în interiorul său ...	201

74. Procesul vieții ...	204
75. Raiul și iadul ...	207
76. Realitatea și iluzia ...	210
77. Reîntoarcerea în unime ...	213
78. Repetarea este necesară ...	215
79. Revelația supremă ...	218
80. Revoluția spirituală ...	222
81. Scopul iluzionării ...	225
82. Singurătatea ...	228
83. Succesul și insuccesul ...	230
84. Suntem la o răspântie ...	232
85. Suntem cu toții una! ...	236
86. Superioritatea ...	239
87. Superioritatea și condamnarea ...	242
88. Superioritatea și inferioritatea ...	245
89. Sursa primordială ...	249
90. Tot ce faci – faci pentru tine! ...	251
91. Trădare și trădător ...	254
92. Trezirea ...	257
93. Trinitatea în unime ...	260
94. Unitatea ființei ...	263
95. Unitatea și separarea ființei ...	266
96. Viața-i veșnic devenire ...	269
97. Viața și moartea ...	271
98. Visarea ...	274
99. Vinovat – vinovăție ...	278
100. Zgomotul acceptat așa cum vine ...	282
101. Încheiere ...	286

În această grădină a tuturor posibilităților pe plan fizic, exista însă Pomul Cunoașterii (binelui și răului), de ale cărui fructe nu aveau voie să se atingă. Dar, Eva - ispitită de către satan - calcă porunca divină și gustă din fructul oprit, atrăgându-l la fapta ei și pe Adam.

După satisfacerea acestei plăceri, se mai relatează că ochii lor s-au deschis și, rușinându-se de goliciunea trupurilor lor, au încercat să-și confecționeze îmbrăcăminte din frunzele diferitelor plante. În continuare, iată că Dumnezeu le face o vizită și când constată că porunca a fost încălcată, se supără și furios îi blestemă privându-i de toate darurile oferite de El mai înainte. Le ia nemurirea, îi izgonește din Rai și-i condamnă să-și câștige existența cu sudoarea frunții proprii. Iar Eva condamnată la supunere veșnică bărbatului și să suporte chinurile nașterii.

Un alt mit susține că Adam a fost la început androgin, adică avea ambele naturi fiziologice, de bărbat și femeie. Acest androginat este întâlnit, de fapt, în regnul vegetal, la unele plante.

De asemenea, un alt mit susține că bărbatul și femeia sunt posesorii a două energii distincte: yang și yin sau pozitiv și negativ, alfa și omega. Fenomenul în sine al apariției rasei umane, ca realitate fizică, are și alte explicații distincte de la un popor la altul.

Lăsând la o parte toate aceste susțineri, pe care o seamă de oameni le-au folosit și le folosesc spre a-și justifica ascendența psihologică asupra maselor neștiutoare, să încercăm noi înșine a ne descoperi Natura noastră Reală. Să vedem ce este trecător și ceea ce este permanent în legătură cu propria noastră ființă. Așadar, noi suntem formați din trei părți distincte: corp, minte și Suflet.

Corpul este format, prin procesul de asimilare, din alimentele pe care le-am consumat. Ceea ce mâncăm, aceea este corpul. El a fost structurat încă din pântecul mamei, pe aceleași elemente de nutriție.

Iar mintea este un proces de acumulare de informații, cunoștințe, ca rezultat al educației primite în mediul familial, școală, religie, cărți citite și ceea ce am aflat de la alții. Cu alte cuvinte, întregul fond memorial ne condiționează modul de gândire, de exprimare și acțiune. Repetarea în timp a acestor acumulări a creat prin însăși natura sa funcțională obișnuința care, realmente, ne domină. Noi, practic, nu suntem stăpânii a ceea ce gândim, ci suntem gândiți. Autoritatea minții, prin reacții mecanice, demonstrează această dependență intelectuală a ființei noastre. Desigur că fiecare om dispune și de un fond memorial sprijinit de experiențe proprii, însă el este cu totul neînsemnat în comparație cu restul memoriei.

Și, în sfârșit, al treilea element: Sufletul, care este de esență divină, având aceleași însușiri și calități cu Imensul Suflet al Creatorului. Prin urmare, ființa umană, întrupată pe această planetă, se manifestă ca entitate completă numai când funcționează în armonie cu cele trei părți componente, mai sus amintite.

Numai funcționând ca Om întreg, noi putem întâlni cu adevărat Întregul Vieții, care curge întocmai ca un râu cu vadul plin. În această ipostază Sufletul este acela care ne conduce din interiorul ființei, unde se află Împărăția Lui. Iar mintea și corpul apar ca elemente subordonate adevăratului conducător.

Iată cum realizăm această unitate perfect funcțională: Cu ajutorul Atenției lucide, atotcuprinzătoare și dezinteresate întâmpinăm tot ceea ce ne aduce Viața prin eterna Ei mișcare și noutate absolută de la o clipă la alta. Altă cale nu există de a ne cunoaște și înțelege pe noi înșine, precum și întregul proces al Vieții.

Ca stăpâni ai corpului și ai mintalului, prin Cunoașterea de Sine noi ne descoperim fondul real al naturii noastre ca fiind iubire necondiționată. În acest context, întreaga noastră comportare va fi dirijată prin impulsuri intuitive, în care Sacrul din noi ne conduce fără să greșim, pe cărarea luminoasă a evoluției noastre spirituale.

Renunțați la rătăcire! Urmați aceste-îndrumări
Pentru propriul interes, cu înalte estimări!

Dumnezeu, după ce a creat Universul fizic, s-a împărțit pe Sine în infinite particule pe care, apoi, le-a trimis în lumea materiei. Odată cu trimiterea acestor Particule Divine, li s-a dat și uitarea a ceea ce, de fapt, sunt, în scopul ca prin ele însele să-și creeze propriul Sine, ca merit al propriilor experiențe.

Iar de atunci au trecut un număr imens de mii de ani, până ce, prin îndelungatul proces al evoluției, micuțele Scântei - după ce au parcurs cele trei regnuri din lumea universului fizic - au ajuns la stadiul de făpturi umane. Acum, aflate în noi ca egouri, aceste Scântei, adică Natura noastră Divină, mai are încă de călătorit până la revenirea în Corpul lui Dumnezeu, ca împlinire a ciclului, programat încă de la începutul coborârii în materie.

Deși suntem ființa cea mai evoluată de pe suprafața acestei planete, totuși noi încă nu am ajuns să ne descoperim Cine Suntem în realitate și să trăim experiența propriului Sine. Deoarece educația greșită, transmisă de la o generație la alta, ne-a împiedicat să cunoaștem Adevărul. De fapt, noi suntem produsul unor legende și mituri, care provin din trecutul întunecos al existenței omului pe această planetă.

Condiționați psihic și memorial de către acest trecut nebulos, toată educația noastră morală și spirituală este fundamentată pe frică și dependență, manifestându-ne ca reali prizonieri în fața unei Vieți neînțelese. Ieșirea din acest impas o putem realiza fiecare îns în parte, prin Cunoașterea directă, realizată în mod spontan prin integritatea ființei - corp, minte și Suflet - Un întreg funcțional. În această structură de om integral, ne întâlnim cu reacțiile minții, așa cum năvălesc ele, determinate de mobilitatea Viului în eterna Lui curgere.

Dizolvarea acestor reacții - care nu sunt altceva decât umbre ale unui trecut trăit cândva, ca experiență - ne oferă deschideri instantanee către Eternitatea cu care ne contopim pe clipe în desfășurare. În acele minunate momente, Divinitatea din noi, în perfectă Uniune cu Dumnezeu, realizează omul nou ca iubire necondiționată.

Tăcerea, pacea sufletului, independența, spontan realizate, reprezintă cheia desprinderii de ceea ce este trecător și înaintarea rapidă pe calea de întoarcere în Sânul Divinității.

Tot ceea ce aflăm ca idee sau concept privitor la rostul adevărat al ființei întrupate, ne obligă să trecem degrabă la punerea în practică. Experiența personală fiind temelia care prilejuiește demolarea omului vechi, ignorant și imaginativ și ne revelează adevărata făptură divină caracterizată ca bucurie, dragoste, onestitate, potențialitate infinită și fericire fără margini.

Experimentul constă în a muri pentru trecut și a învia ca întreg nou, proaspăt pe parcursul aceleiași clipe. Viața, care este Dumnezeu în acțiune creatoare, ne solicită să realizăm această fulgerătoare deconectare de vechi și conectarea de noutatea Viului, care se derulează ca noutate permanentă.

Aplicarea corectă a Cunoașterii directe ne oferă, încă de la început, rezultate vizibile, evidente și încurajatoare de autodepășire a condiției umane.

23. DEVENIREA FĂRĂ CONDIȚII

Așa cum funcționăm, ca minți seci - prin timp formate,
Necum laude aducem - niciun fel de-nsemnătate,
Fiindcă toată știința noastră este veche - perimată,
Iar Viața-i un continuu - clipe noi - însămânțate!

Fiecare component - un ego strict prizonier,
Prin ce are și cunoaște se socoate giuvaer;
Lacom, dur, interesat de propria importanță,
În final, defectiune - drept meschină aroganță.

Cu astfel de elemente - nedesăvârșiri vădite,
Cum putem crea o lume pe adevăruri consfințite?
Așadar, de noi depinde să-i dăm reala valoare,
Prin atitudini corecte și de lume creatoare.

Iar Cunoașterea e baza sacrelor desăvârșiri,
Căci noi toți divini suntem prin a noastre însușiri;
Asta e natura noastră - Reală Divinitate,
Evidentă ca iubire, pe fond de Integritate.

Simpla Stare de A Fi ne unește cu Sublimul,
În Acum și-Aici prezent, noi cu toții fiind doar Unul,
Singura Realitate în întregul Univers;
Noi, cu Ea-n Comuniune suntem în perfect consens.

Pentru sacrul înțeles, încă-n plus, o precizare:
Real, noi toți pământeni suntem făpturi creatoare;
Ne creăm și recreăm în fiecare moment,
Când devenim Unitate și total independent.

Dacă intrăm înăuntrul ființei noastre și de acolo, ca simplu observator, privim lumea înconjurătoare - din imediata noastră apropiere sau extinși ca privire de ansamblu la nivel mondial - ne dăm seama, cu multă ușurință, de imperfecțiunea relațiilor inter-umane, ca și de efectele evidente pe care acestea le prilejuiesc. Vedem cum mintea sau intelectul condiționat tempo-spațial divizează omenirea prin diverse crezuri și concepte religioase, etnice, poziții sociale, interese pur egoiste, individuale sau de grupuri sociale, politice, economice etc.

Noi, toți oamenii, formăm întregul acestei lumi și comportarea fiecăruia dintre noi statornicește întreg climatul psihologic comportamental al colectivității, în general. Or, dacă noi ne rezumăm la micuțul nostru ego - al cărui prizonier suntem și ne manifestăm ca: lăcomie, ambiție, duritate, aroganță, teamă, ură și violență - cum altfel ar putea arăta societatea din care facem parte?! Ea, fiind produsul activității noastre, va fi - la nivelul respectiv - esența dominantă a ceea ce suntem noi în mică măsură.

Acum, pentru că știm mai multe decât înaintașii noștri, venim cu inerente întrebări, punându-le, mai întâi, nouă înșine: Ce ar trebui să facem sau să nu facem pentru a îndrepta lucrurile? Și, în general, cum anume s-ar putea crea o lume nouă, în care să domine: cinstea, onestitatea,

buna-cuviință, compasiunea și Dragostea?

Îndată ce am aflat că în noi toți există acele însușiri dumnezeiești, știutul ne obligă, pe fiecare în parte, să le descoperim și să le aplicăm zilnic, făcând din ele obișnuință comportamentală. În acest sens, iată ce ar fi de făcut. Mai întâi, noi descoperim că în prezent funcționăm potrivit mecanicității minții condiționate de către educația greșită, care ne-a format actualul sine personal cu al său egocentrism sălbatic. Așadar, primul lucru ce se impune a fi rezolvat este destrămarea acestei înlănțuiri a noastre - adică omul vechi.

Începutul este ușor de pus în practică, chiar foarte ușor. Ne vom întreba cât mai des: Sunt eu Un Întreg, adică aici îmi este corpul, împreună cu mintea și Sufletul? Simpla întrebare, pusă nouă înșine, ne oferă, fără nicio dificultate, Starea de A Fi Acum și Aici. În această ipostază noi transcendem din lumea finită în dimensiunea Absolutului și, în Uniune cu Sublimul și Marele Tot, ne manifestăm iubire creatoare.

...încremenire, de la regnul mineral la cel vegetal și animal, în care ne aflăm și noi, pământenii. Așadar, de la stânca de granit care aparent - doar pare a fi ceva mort - și până la om, totul se află într-o continuă mișcare.

Prin urmare, Divinitatea își revelă existența de necontestat și prin această numire de perpetuă mobilitate, de Neclintit și Mișcător ca Adevăr etern și ușor de verificat de către orice făptură umană. Dar să nu-L căutăm în afara ființei noastre, ci vom începe investigația, de fiecare dată, din interiorul nostru. Adică îi descoperim Realitatea pe calea cea mai scurtă și totodată cea mai rapidă posibil, pornind din centrul ființei proprii. Iar pacea, ordinea, armonia și independența ființei noastre este momentul, cât și locul de întâlnire și de descoperire al acestei Sacralități.

Această extraordinară simplitate vă face, desigur, neîncrezători. Dar - atenție! Nu vă însoțiți cu etichetarea ușuratică a minții proprii. Minte nu este decât un fragment al ființei, ale cărei roade le trăiți din abundență cu scrâșniri de dinți și chiar blesteme, când nu puteți face altceva ca egouri răzbunătoare.

Pentru fericita întâlnire cu Neclintitul Mișcător nu este nevoie de niciun efort și nimic altceva. Încercați să fiți doar prezent Acum și Aici! Un Întreg realizat cu ajutorul Atenției-Lumină, care vă oferă ipostaza de A Fi. În acest context acceptăm tot ce ne aduce Viața, în mișcarea Ei de permanentă noutate, presărată cu surprize plăcute și neplăcute, chiar dezastruoase.

Toate acestea, privite și acceptate așa cum vin ele, ne oferă starea de creație, realizată de noi în Uniune permanentă cu Divinitatea. Fericita contopire ne oferă însușirea noastră intrinsecă de iubire fără granițe, care prin simpla Ei prezență copleșește orice vicisitudine sau succesiune de încercări grele, ce eventual ne ies în cale.

67. NU JUDECA - NU CONDAMNA!

Cine ești tu, cel ce judeci și condamni fără-ncetare:
Semeni, lucruri și-ntâmplări cu vădită infatuare,
Că ai fi mai bun ca alții, mai deștept, mai informat,
Când, de fapt, ești minte-ngustă, de timp-spațiu programat?

Născut în anume țară, mediu, familie, credință
Îți sunt proprii-învățători, având aceeași conștiință,
Moștenită prin tradiții, însumând zeci de eresuri,
Confirmate azi în lume prin războaie, crime, stresuri.

Ce fac eu, de fapt, acum? Nu-i nimic deosebit,
Doar observ și doar ascult, ca știutor neclintit!
Și Nimicul trăitor descrie fapte concrete,
Evidente pentru toți - ca vizibile efecte.

Vezi la fel, ce văd și eu? Sau fiind prins de-al tău egou,
Le cataloghezi altfel - punând preț pe „eu și-al meu”?
Mecanicitatea minții, exprimată prin reacții,
E stăpâna ființei tale, cu-ale ei proprii dejecții!

Nu-i altceva de făcut decât atent să privești
Această desfășurare! De-acum tot ce întâlnești,
Ca martor-observator - fără vreo anticipare,
Ce-i văzut îndată pierde cu întreaga degradare.

Iar în Golul psihologic ființa proprie-ntregește
Și unindu-se cu Tatăl - precum El se definește,
Nu judecă, nu condamnă, fiind iubire creatoare
Prin impulsuri constructive în sens de evoluare.

101. ÎNCHEIERE

În acest Univers fizic, noi ca făpturi întrupate,
Ne confruntăm permanent cu-nceputuri programate
De mintea cunoscătoare, ce-și urmărește-mplinirea,
Țelul suprem, idealul, impulsionat cu firea.

Efortul și siluirea - factorii ce-l însoțesc,
Îi conferă și valoarea scopului său omenesc.
Idealul împlinit, grabnic, pierde-a lui valoare
Și-altceva-i luat în calcul - pentru ziua următoare.

Mintea imaginativă și-al ei înțeles vital,
Urmărit cu îndârjire, drept proces înscris dual;
Multe mii de generații au dat tehnica prezentă,
Încărcată de erori și ineptii, cu vizibile efecte:

Aerul, apa și solul, cu-ntreg mediul ambiant,
Realmente, otrăvite de omul cel ignorant,
Funcționând fragmentar - ca ego, prin timp format,
Cu viziunea redusă de al său plăcut constant.

Rezultatul strict firesc! Prins de lumea din afară,
El s-a îndepărtat mereu de lumea interioară,
De Natura sa Divină - Sacrosancta-înțelepciune.
Și pe fondul său himeric - cuprins de întunecime,

A creat tot ce se vede! Văzutul obiectiv îl considerăm rușine!
Este oare clar ce spun? Vedeți la fel ca și mine?
Și-acum, să ne-ntoarcem la temă - la acest volum de versuri,
Căruia mă străduiesc să-i prind a lui înțelesuri.

Fiecare temă-n parte și lucrarea-n general,
Autorul, prin trăire, integrat în actual,
Îndeamnă pe cititor, în propriul său interes,
Să-și descopere Comoara și prețiosu-nțeles,

De Creație divină în continuă schimbare,
Pe clipe-n desfășurare, prin moarte și înviere.
Se moare pentru trecut - mintea cea cunoscătoare
Și-nviază în prezent - ca trăire-înnoitoare.

Încercați cu insistență, să trăiți ce spune versul,
Căci numai trăind voi însuși, cuprindeți tot înțelesul,
Ce-n final, vă va conduce la Sfânta Eliberare,
Tuturora destinată ca o binecuvântare,

Chiar din tainicu-început, oferit de Creator,
Ca noi toți ai Lui copii - desprinși de ce-i trecător,
Să ne întoarcem Acasă, ca iubire din iubire,
împlinind eterne sensuri, în Sublima Contopire!

În sfârșit, iată-ne ajunși - eu și dumneavoastră cititorii - la acest capăt al lucrării. Și, înainte de întoarcerea ultimei file, un îndemn lăuntric ne solicită să mai zăbovim un pic, punându-ne nouă înșine câteva întrebări:

Am ajuns noi oare la convingerea că întâmpinarea Vieții cu ajutorul minții cunoscătoare este improprie, derutantă și obsesivă?

Ne-am însușit, cât de cât, Unimea Trinității - ca unică posibilitate de creare și recreare a Omului nou, angajat în Procesul de...